

ΓΝΩΜΙΚΑ

— Οὐδὲν ἀποφάσιζε ἐν στιγμῇ ὀργῆς ὡς ὁ καλὸς ναύ-
κληρος ὁ μὴ ἀνοίγων τὰ ἱστία ἐν ὥρᾳ τρικυμίας.

— Μιμνήσθῃ τὸ δένδρον ἐκεῖνο ὅπερ ρίπτει καρπούς εἰς
τὸν λιθοβολοῦντα αὐτό, καὶ ἀπόδος καλὸν ἀντὶ κακοῦ.

— Ὁ τρέξας ἵππος ὁ θηρεύσας κύων, ἢ τὴν σταφυλὴν
παράξας ἀμπέλος, ἢ τὸ μέλι ποιήσας μελισσα, καὶ ὁ
καλὸν πράξας ἄνθρωπος, οὐδέποτε ἀμελοῦσι περὶ ἐαυτῶν.

— Μὴ κατασπαταλᾷς τὸ ἀργύριον σου ἀγοράζων πράγ-
ματα περιττά, διότι μετ' οὐ πολὺ θὰ βικσθῇς νὰ πωλή-
σῃς τὰ ἀναγκαῖα.

— Ἡ πονηρία τόσον βραδέως βαδίζει, ἢ δὲ πτωχεία
ἀπ' ἐναντίας τόσῳ ταχέως, ὥστε δὲν ἀργεῖ ἡ μίχ νὰ προ-
φθάσῃ τὴν ἄλλην.

— Ὁ ἀπερισκέπτως ὁμιλῶν, ὁμοιάζει τὸν ἀνεπιτήδευτον
πυροβολιστὴν τὸν ρίπτοντα τὴν βολὴν τοῦ δόγματος νὰ ση-
μαδεύσῃ.

— Ἐν καλὸν βιβλίον εἶναι ὡς εἰλικρινὴς τις φίλος,
διότι ἐκεῖνος μὲν τὴν καρδίαν θεραπεύει τοῦτο δὲ τὸ
πνεῦμα.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Η ΣΤΕΡΗΣΙΣ.

Τῷ περισπουδᾶστω μοι φίλω,

ΑΛΕΞΑΝΔΡῶ Ι. ΣΤΑΜΑΤΙΑΔΗ.

Αἰσθάνησε τὸ παρελθόν, ὃν φέρει ἄλλον πόνον
δριμύτερον εἰς τὴν ψυχὴν,

Παρά τὴν ἀναπόλησιν τῶν εὐδαιμόνων χρόνων
εἰς δυστυχίας ἐποχὴν.

Η. ΣΟΪΤΣΟΣ.

Μακρὰν σου χρόνον ἱκανὸν οἰκτρὸν διάγω βίον,
Σύντροφον ἔχων πάντοτε ψυχῆς μου τὴν ὀδύνην,
Εἰς ἀναμνήσεις γλυκεράς τὸ στήθος μου τὸ κρῦον,
Πάλλει, ὦ, πάλλει καὶ ζητεῖ τὴν πρώτην του γαλήνην.

Μακρὰν διασκεδάσεων μακρὰν τῆς κοινωνίας,
Σύννοος καὶ μελαγχολικὸς στένων τε καὶ δακρύων,

Περιπλανῶμαι νοερώς εἰς δάση καὶ ἐρημίας.
Μισῶ τὰ πάντα καὶ αὐτὸν τὸν μοχθηρὸν μου βίον.

Περιχαρῆς ἡ ἀηδὼν εἰς δάση γλυκοψάλλει,
Μὲ τοῦ ζεφύρου τὴν πνοὴν μὲ τοῦ νεροῦ τὸ ρεῦμα,
Μὲ τ' ἀνθ' τῆς ἀνοίξεως, τῆς φύσεως τὰ κάλλη,
Μὲ τὴν καρδίαν ἡσυχον, μ' ἀτάραχον τὸ πνεῦμα.

Ποθῶ, φιλτάτη, τῶν δασῶν ποθῶ τὴν ἐρημίαν,
Μ' εὐφραίνουν οἱ ἡδύλαλοι φθόγγοι τῶν ἀηδόνων,
Μισῶ τὴν ἀφίλον αὐτὴν τοῦ κόσμου κοινωνίαν,
Ἐν κἂν νὰ ἦμην ἤθελον στρουθίον τῶν δρυμόνων.

Εὐδαίμων ἦμην ἄλλοτε πλησίον σου, φιλτάτη,
Κ' ἐρίλουν μὲ παραφορὰν τὰ φλογερὰ σου χεῖλη,
Τὴν χιονώδη χεῖρα σου ἡ χεὶρ μου ὅτ' ἐκράτει,
Καὶ ὅτε τῆς καρδίας μου ἠνοίγετο ἡ πύλη.

Ὡς ἄγγελος μ' ἐφαίνεσο λευκὰ ἐνδεδυμένη,
Γραῖα, χαριτόδωτος, ὡς ῥόδον τοῦ Μαΐου,
Οἱ ὀφθαλμοί μου ἔμενον εἰς σὲ προσηλωμένοι,
Τὸ πρόσωπόν σου ἔρριπτεν ἀκτίνες τοῦ ἡλίου.

Εὐδαίμων ἦμην ἀληθῶς, ὅταν τὴν οὐρανίαν
Καὶ ἐβενώδη κόμην σου μὲ πάθος ἥσπαζόμην,
Ὅταν ὡς μέλος ἔχουνον φωνὴν σου τὴν γλυκεῖαν,
Κ' εἰς τὴν καρδίαν μου παλμούς βίαιους ἥσθανόμην!

Εὐδαίμων ὅταν εἰς τὸ φῶς τῆς ἀργυρᾶς σελήνης,
Τὰ κάλλη σου διέκρινον τ' ὀγγελικά καὶ θεῖα,
Κ' εἰς τῆς νυκτὸς τὴν σιωπὴν καὶ ἐν μέσῳ τῆς γαλήνης,
Μὲ ἀγαπᾷς, σὲ ἀγαπῶ, ἀντήγει φωνὴ μία.

Ὁ οὐρανὸς ἠνοίγετο εἰς τὸ μειδίχμά σου,
Οἱ λόγοι σου εἶχον τερπνὴν ἀγγέλου μελωδίαν,
Πέρδικος εἶχε βᾶδισμα τὸ κάθε βᾶδισμά σου,
Καὶ ἡ πνοή σου ζωηρὰν τῶν ἔων εὐωδίαν.

Ἦμην, καὶ ἦμην πάντοτε εὐδαίμων τρισευδαίμων,
Τὸν βίον μου ἐδρόσιζε ζεφύρου τερπνὴ αὔρα,
Πλὴν τὴν ἀθλίαν μου ψυχὴν φθοροποιῶς τις δαίμων,
Ἐκάλυψε μὲ σκοτεινὰ θιέλλης νέφη μαύρα.

Μ. Μ. ΠΑΠΠΑΣ.